

EVE CHASE

*Užburiantis romanas:
išmoningai parašytas, leidžiantis
pažinti nepamirštamus
veikėjus ir daug gilių,
tamsių paslapčių.*

KATE MORTON,

bestselerio
„Rivertonso dvaro
paslaptis“ autorė

Stiklo na- mai

svajonių knygos

EVE CHASE

E V E C H A S E

Stiklo namai

Iš anglų kalbos vertė
Augustė Čebelytė-Matulevičienė

 svajonių knygos
2023

Mano šeimai

„Kokia gyvenimo prasmė? Tai ir viskas – paprastas klausimas, slenkant metams žmogų vis labiau apninkantis. Didysis apreiškimas taip ir neatėjo. Didysis apreiškimas, matyt, apskritai niekada neateina. Esama tik kasdieninių stebuklėlių, nušvitimų, tamsoje netikėtai įžiebiamų degtukų, kaip štai dabar.“

Virginia Woolf „Į švyturį“*

* Vertė Laimantas Jonušys. Vilnius: Vaga, 2011 (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

MIŠKE RASTAS KŪNAS

1971 d. rugpjūčio 29 d.

„Glosteršyro smalsuolis“

Vakar tankmėje prie namo Dino miške aptiktas kūnas. Mirtis sukėlė įtarimų. Sukrėsti vietiniai atskleidė „Smalsuoliui“, kad nuosavybė – Fokskoto dvaras – priklauso Haringtonų šeimai, kuri atsikėlė čia kiek anksčiau šį mėnesį po gaisro namuose Londone. Savo tapatybės išduoti nepanorusi gyventoja iš artimiausio miestelio Hoksvelio teigė: „Visi meldžiamės, kad paaiškėtų, jog tai tik nelaimingas atsitikimas. Panašūs dalykai neturėtų dėtis tokioje ramioje vietoje kaip ši. Ar ištikti tokią šeimą kaip Haringtonai.“

1

Rita, Dino miškas, 1971 m. rugpjūčio 4 d.

Miškas atrodo taip, lyg kėsintūsi praryti juos gyvus, galvoja Rita. Žėri keistai žalsvi gaisai, medžių šakos negailestingai plaka automobilio langus. Ji dar tvirčiau sugniaužia vairą. Kelias siaurėja. Svarstydama, ar nepraleido posūkio į namą, o gal jis tuoj tuoj išnirs už kampo, ji pamiršta sulėtinti prieš kelio vingį, tad yra priversta kirsti per stabdžius.

Rita giliai įkvepia ir išplėstomis akimis dairosi pro vabzdžiais nutaškytą „Morris Minor“ priekinį stiklą. Nežinia, ko tikėjosi, bet kažko prašmatnesnio. Labiau tinkamo Haringtonams. Tik jau ne *šito*.

Už aukštų aprūdijusių vartų matyti, kaip iš brūzgynų stiebiasi Fokskoto dvaras, tarytum pati žemė mėgintų išspjauti jį iš miško. Kitados gražaus, o dabar apleisto seno namo langai su vidstakčiais komišškai mirkčioja raiboje vakaro šviesoje. Didžiuliai medžiai dunkso virš raudonomis

čerpėmis nukloto stogo, nelyg kreivas stuburas įdubusio per vidurį, todėl kaminai barkšo visaip kaip išsikraipę. Medieną ir mūrinį frontoną priekyje glemžiasi gebenė – tanki, vešli, kedenama galybės smulkių ir vikrių paukštelių, vibždanti bičių. Atrodo, kad elegantišką Haringtonų namą Londone nuo šitos kiuženos skiria jūros marios.

Kurį laiką automobilio keleiviai tyli. Kažkur tolumoje medį savo raštais ženklina nematomas genys. Ritos kairiu pakinkliu alma prakaitas. Ji tik dabar susigriebia, kad dreba rankos.

Nors dėjo visas pastangas, kad Džinė ir vaikai nepastebėtų, siaubingai bijo nuo tada, kai po penkių valandų kelionės iš Londono įsuko į mišką. Baimę žadina ne tik jaudulys, kad galimai užmuš savo brangiuosius keleivius. Keletą kartų jos akys iš tiesų apraibo, sutrikdytos daugybės siūbuojančių ir dangų užstojančių medžių, ką jau kalbėti apie žinojimą, koks kietas atrodo kamienas, kai bloškiesi į jį aštuoniasdešimties kilometrų per valandą greičiu. Kelionė baigėsi sėkmingai, bet ji vis tiek prisidengia burną. Vaizdas vis dar skrieja nevaldomu greičiu. Kas, po galais, ją atvedė *čia*? Ne bet kur, o į mišką. Ji nekenčia miškų.

Turėjo dirbti aukle Londone.

Prieš keturiolika mėnesių Rita nė nebuvo kojos įkėlusį į Londoną. Bet ilgesingai apie jį svajojo, manė tapsianti kitu žmogumi, pabėgsianti nuo Torki ir visko, kas ten nutiko, išiliesianti į įtakingą šeimą, visai kaip Darlingų iš „Piterio Peno“, ir ši priims ją kaip savą. Jie gyvensią aukštame šiltame name, kuriame nebūsią to monetas ryjančio

išankstinio apmokėjimo elektros skaitiklio, neleisdavusio atsikvėpti močiutės vasarnamyje. Ji turėsianti nuosavą miegamąjį, stalą, lentyną, galbūt langą su vaizdu į šurmuliuojantį, judrų miestą. O ją pasamdysianti moteris bus... tiesiog nuostabi. Jautri, maloni ir švelni. Išsilavinusi. Su mažomis ausimis ir grakščiomis it paukščio sparnai rankomis. Kitaip tariant, panaši į Ritos motiną, kurią mergina prisiminė miglotai. Kurios neteko avarijoje. Kurios nejučia iki šiol ieško.

Darbo pokalbio Primrouz Hile rytą ji pakėlė akis į baltą it cukrus tinką bei žiedais apsipyvusią visteriją ir išsyk sumojo atsidūrusi ten, kur norėjo. Savo naujuose namuose. Naujoje šeimoje. Kai beldė į prašmatnias paradines duris, pirštuose juto nežymų knitulį, apimantį nutirpusias galūnes, o dailiausia palaidine, kuri Londone visai neatrodė tokia daili, aprengetoje krūtinėje – nevaldomai plazdančią širdį. Šiaip ar taip, dabar tai – antra geriausia jos palaidinė, supakuota ir įkišta į bagažinę sykiu su kitais drabužiais – patogiais, paprastais, nors ir netinkamo dydžio ar ilgio, kuriuos pavyko išgelbėti nuo praėjusį savaitgalį namuose Londone praūžusio gaisro. Kad ir kaip ilgai plovė juos savitarnos skalbykloje, visi iki šiol dvelkė dūmais.

Rita paskersakuoja į Džinę keleivio sėdynėje. Užsispyrusi laikytis Londono madų ji vilki naujutėlaitį ansamblių iš „Harrods“ ir gniaužia juodą žvilgančią rankinę it skęstantysis šiaudą, bet atrodo gležna ir nusiminusi. Balkšvas sijonas, suveržtas diržu, kuriame teko pradurti papildomą skylę, šviesiai mėlyno kašmyro megztukas ir deranti

palaidinė bei balto šilko šalis, nelyg tvarstis apjuostas aplink laibą kaklą, skausmingai pabrėžia jos liesumą. Be to, ji užsidėjusi akinius nuo saulės raginiais rėmeliais ir dideliais tarsi „Hartley’s“ uogienės dangtelis lęšiais, kuriuos užsibalnoja po kiekvienos praverktos nakties.

Džinė nenorėjo išvykti iš „Claridge’s“ viešbučio. (Kaip nenorėjo ir Rita – ji dar niekad nebuvo apsistojusi vietoje, kur nereikėtų klotis lovos. Kambarinė pareiškė apvilksianti net nepaklusnius čiužinio kampus.) Akivaizdu, kad Džinė visai netroško čia važiuoti. „Siaubinga vieta. Valteris paprasčiausiai siekia manim atsikratyti“, – šnabždėjo prąėjusią naktį vaikams sumigus. Dabar, žvelgiant į Fokskoto dvarą, Ritai dingojasi, kad Džinė veikiausiai neklydo.

Darbo pradžioje viskas buvo kitaip. Ji prisimena, kaip jųdviejų susitikimo dieną Džinė balsu skaitė rekomendacinį laišką, kaip palengva platėjo jos šypsena, o rankos glostinėjo smarkiai atsikišusį nėščiosios pilvą. „Atsidavusi, maloni, labai mylima mano keturių vaikų. Puikiai susitvarkė su kūdikiu. Ne pati geriausia skalbėja ar virėja. Vairuoja labai baikščiai. Nė nedvejodama samdyčiau dar kartą.“

Valteris nerodė didelio susidomėjimo. Buvo uždaras, rūpestingai prižiūrėtais ūsiukais ir raumenis išryškinančiu aptemptu rudu kostiumu, elgėsi draugiškai, bet šaltai. Greitosiomis paspaudęs jai ranką atsiprašė, pasiuntė vaikams keletą oro bučinių ir išskubėjo darban, palikęs tik nežymų muilo ir skutimosi putų dvelksmą. Tais laikais Valteris su džiaugsmu patikėdavo namų ūkio rūpesčius

žmonai. Jis valdė „Haringtonų stiklo“ būstinę Meifere ir į buities reikalus nesikišo. Be to, atrodė kuo maloniausias. Jei ir buvo neraminančių ženklų, Rita jų nepastebėjo.

Ji dar niekad taip netroško darbo. Kaip galima grakščiau prisėdusi ant sofas tvirtai sunėrė rankas, kad šios nevirpėtų, sukryžiuo gremėzdiskas kojas ties kulkšnimis ir prisitraukė jas, kaip primokė močiutė („Taip atrodysi gležnesnė, mieloji. Moteriškesnė“). Labai stengėsi per daug nesivaipyti, rodytis rimta ir profesionali, vyresnė nei dvidešimties. Verta tokios šiltos vietelės.

Džinė pakvietė į piešimo kambarį tada penkiametį Tedį. „Tikras saldainiukas“, – žadėjo. Ir nemelavo. Rita turėjo tvardyti, kad nepultų kedenti jam garbanų. Paskui pasirodė dvylikametė Hera, akivaizdžiai ne tokia „saldi“, ir, tarytum norėdama tai atpirkti, pasiūlė gabalėlį torto – Džinė pavadino jį „pyragaičiu“ – ant kaulinio porceliano lėkštelės su mažyte sidabrine šakute. Kol mergaitė droviai aiškino, kaip tarti įmantrų Hereros vardą, Rita paėmė lėkštutę. Ši pasviro, gabaliukas kankinamai lėtai slydo ir galiausiai tėkštelėjo ant minkštutėlio kilimo šalia aspidistros vazono. Hera sukikeno. Jūdviejų žvilgsniams susidūrus, Rita neišlaikiusi prunkštelėjo, bet tada siaubingai susigėdo ir mėgino prisidengti kosuliu. Be abejo, ji su trenksmu susimovė ir bus pasiūsta atgal į močiutės vasarnamį, kur toliau springs mažo miestelio gyvenimu ir purvina paslaptimi. Bet vėliau Džinė atskleidė, kad kaip tik tas prunkštelėjimas ir pelnė jai darbą. Ji troško kūdikiui linksmos, jaunos auklės, o ne surūgusios ir nukaršusios tarkos.

Bet kūdikiui nebuvo lemta išgirsti Ritos ar kieno kito juoko. Naujagimė – smulkutė lėlytė, sustingusi, balta, laike įstrigusi būtybė, apie kurią visi nuolat galvojo, bet, neduokdie, neminėjo. O Rita... Kas nuo šiol yra ji? Juk nebegali būti tik linksma jauna auklė. Jos mintis slegia kur kas daugiau nei rūpestis, ką valgyti vakarienės.

Net medžiai, regis, smerkiamai virš jos dūloja ir purto lapuotas galvas.

– Mūsų nedidelis susitarimas, – sakė Valteris.

Kai prieš porą dienų apie jį prabilo, Rita visai netroško veltis. Jo argumentai kėlė jai įtarimų.

– Nori apie tai *pagalvoti*? – prunkštelėjo jis. – Tai darbas, o ne pudingų valgiaraštis, Rita.

Taigi, pasirinkimas buvo aiškus: sutikti arba nešdintis („nedelsiant ir be rekomendacinio laiško“), mat jam vieni juokai nusamdyti ką nors sukalbamesnį.

– Privalau likti Londone ir pasirūpinti verslu, tad stebėti mano žmonos psichinę būklę teks tau. – Valteris persibraukė sparčiai retėjančius plaukus. – Žymėkis viską. Nuotaikos kaitą. Apetitą. Elgesį su vaikais. Tikiuosi, supranti, kad tai turi likti tarp mūsų. Mano žmonai nevalia nieko suuosti.

Ritos galvoje užvirė mintys. Visų pirma, kur pasidėtų, jei nuspręstų išeiti? Iš ko gyventų? Močiutė mirė prieš keletą mėnesių (vis dėlto tai buvo šis tas rimčiau nei sutrikęs virškinimas), ir taryba konfiskavo vasarnamį. Rita pasiryžo deramai ją išlydėti ir parūpino gražų antkapį, tačiau išlaidos išgrėžė santaupas iki paskutinio cento.

Be to, ji negalėjo nė pagalvoti, kad tektų palikti Džinę, Herą ir Tedį, nes žinojo esanti jiems reikalinga. Išvykdama išsižadėtų jų, išrėžtų: „Daugiau negaliu jums padėti“, nors yra tikra, kad *gali* – pažįsta gėdula, nešioja jo paliktus randus, ne išorėje, o viduje, įrėžtus giliai į sielą. (Taip pat žino, ką reiškia būti kitokiai ir nepritapti kaip Herai.) Taigi, taip, verčiau tegul šią vasarą Džinę „skundžia“ ir ant skustuvo ašmenų laviruoja ji, o ne kokia nauja griežta samdinė, nutarė. Šį rytą vis dar manė priėmusi teisingą sprendimą. Bet dabar, įkliuvusi tarp šių gūdžių, pasvirusių medžių tokiam užkampyje, tarytum jie būtų paskutiniai planetos gyventojai, pradeda abejoti. Išdžiūvusioje burnoje justis keistas kartėlis. Turbūt tai – išdavystės skonis.

– Rita? – Džinė švelniai palyti jai ranką ir nutraukia įnirtingus apmąstymus. Moters balsas kimus nuo ryte išgertų vaistų, dėl jų negalėjo ir vairuoti. („Kaip juokinga. Matau aureoles“, – prisipažino per pusryčius, valgydama nepriekaištingus „Claridge’s“ be lukšto virtus kiaušinius.) – Pasiruošusi?

– Ak, taip! Atleisk. – Ritos skruostai užsiliepsnoja. Jos mintys pernelyg aiškiai atsispindi veide.

– Na, tai greičiau užbaikime šitą siaubingą kankynę, gerai? – niūriai sušnabžda Džinė. Rita linkteli ir ima grabinėti pavarų svirtį. Nutaisiusi šypsena vaikams Džinė sučiulba aiškiu, pakylėtu balsu: – Sveikas, Fokskote! Bus *labai* smagu. Nagi, Milžine Rita. Važiuok.

2

Silvi, Kensal Taunas, Londonas, dabartiniai laikai

Nešu paskutinę kartoninę dėžę iš namo į automobilį, laikau ją už nestabilaus dugno, kad mane menantys daiktai nepažirtų gatvėn, o aš neprisidaryčiau gėdos. Peršinčiomis akimis dirsteliu atgal į namą. Nejaugi viskas? Šeimos namuose, kaip ir santuokoje, kurios taip ilgai nepaleidau, man nebėra vietos?

Mano santuokinis gyvenimas buvo paramstytas persikraustymų dėžėmis. Naujomis pradžiomis ir užtrenktomis durimis. Riksmiais ir kūkčiojimais. Kai prieš devyniolika metų pirmąsyk apsigyvenom kartu, buvau geidžiama vi-zažistė. Nors laukiausi penktą mėnesį, po ranka nuolat turėjau sukrautą lagaminą ir buvau pasirengusi bet kurią akimirką šokti į lėktuvą ir skristi į fotosesiją užsienyje. Ne-naudojau salotų džiovyklės. Nemokėjau keisti vystyklų. Mano sužadėtuvių žiedas – senovinis, auksinis su žirnių žalumo smaragdu – priklausė Stivo protetei ir versdavo

nusišypsoti kaskart, kai į jį pažvelgdavau. Vestuves iškėlėme, kai numečiau per nėštumą priaugtą svorį (ar bent dalį jo). Vilkėjau dramblio kaulo spalvos vintažinio kirpimo suknelę su nėriniais ir avėjau batelius su dirželiu per vidurį, kitaip tariant, panėšėjau į Courtney Love. Jaunavedžių šokį atlikome pagal grupės „Pulp“ dainą „Common People“. Maniau, kad būsime susituokę amžinai.

Tuo metu nė sapnuote nesapnavau, kad pasikeis viskas, net ši gatvė.

Nors gyvenome antrojoje zonoje*, buvo stebėtinai pigu, tad nuolankiai glaudėmės kebabinės, žibintų stulpus plūstančio lunatiko ir klestinčios narkomanų irštvos kaimynystėje. Paradinės durys buvo nudažytos rūdžių spalva**. Dabar vyrauja purvini anglies atspalviai. Vietoj kebabinės įsikūrė instagrame karaliaujanti gėlių parduotuvė, prekiaujanti margais jurginiais. Gatvėje gyvena penkios merginos vardu Sofi. Turbūt rastume bent penkiasdešimt sulčiaspaudžių. Jei dabar sumanytume nusipirkti čia namą, neišgalėtume sau to leisti. Mes? Ir vėl užsimiršau. Dažnai pasikartoja.

Panosėje sumurmu:

– Sudie.

Pastarąjį mėnesį, kai Stivas išeidavo į darbą, po truputį rinkausi daiktus ir krausčiau dėžes iš namo į savo mažytį butą. Dabar, kai viskas pagaliau baigta, jaučiuosi

* Antra arčiausiai centro esanti Londono zona.

** Tradiciškai tai reikšdavo, kad gyventojai išmokėjo paskolą ir tapo būsto savininkais.

pakylėta, bet širdį vis tiek maudžia. Namo duris uždaryti lengviau nei senojo gyvenimo, juk palieku galybę prisiminimų, įstrigusią čia lyg saulės šviesa stiklainyje: pieštuku įrėžti brūkšneliai vonios kambario sienoje, žymintys besikeičiantį Anės ūgį, šviesiai rausva rožė, kurią pasodinome ant Salotės, Anės triušiuoko, kapo, aplankai su pasklidais lapais, menantys pirmą darbą žurnalo redakcijoje prieš daugiau nei dvidešimt metų, kai labiau nei padorus atlyginimas man rūpėjo šaunus įvaizdis. Nuo šiol neturėsiu vietos tokioms šūsnims kaupti. Kaip ir sodo. Tik kalnus sąskaitų, kurias apmokėti privalėsiu vienui viena.

„Bandomasis išsiskyrimas“, – taip vadina Stivas. Prieš šešias savaites išgirdęs tai iš mano lūpų taip pat nepatikėjo. Tvyrant įtemptai tylai valgėme makaronus su kreve-tėmis. Tą savaitę buvau išvykusi į Hailandą, kur atlikome užmiesčio drabužių katalogo fotosesiją, vadinasi, netrūko velvetinių audinių, drebančių modelių ir kiaurai mer-kiančio lietaus. Stivas pamiršo, kurią dieną veža šiukšles (nusikaltimas A), tad reikėjo susitaikyti su mintimi, kad teks marinuoti atliekas dar dvi savaites, nors konteineris jau springte springo. Bet iš tiesų mane nervino kai kas kita. Kiti šiukšlių sluoksniai, nukloję mūsų santuoką. (Kitaip tariant, nusikaltimai nuo B iki Z.)

Stebėjau, kaip Stivas pirštais išnarsto krevetę ir murma panosėje. Jo veidas – tamsūs kampuoti antakiai, vaikystėje mėgto mažųjų dviračių kroso paliktas randas ant smakro – buvo toks pažįstamas, tarsi žiūrėčiau į savaime supran-tamą dalyką.

– Ko šįkart prisidirbau? – paklausė, nė nepakėlęs akių.

Nuleidau šakutę. Žodžiai tiesiog išsprūdo.

– Stivai, daugiau nebegaliu... būti... kartu.

Praslinko bergždžia akimirka. Stivas tankiai mirksėjo. Laukė, kol atsiprašysiu ar suversiu kalnę hormonams. Pasikeitė daina ir pradėjo groti Lou Reedo „Perfect Day“. Įprastai būtume pašmaikštavę, kaip ironiška, bet tąkart tylėjome. Atrodė, kad laikas juokui išseko.

– Bet aš tave myliu, – it žemę pardavęs išlemeno Stivas. Tą akimirką – birželio 19-ąją vienuolika minučių po aštuonių – žinojau, kad jis kalba nuoširdžiai, bet sykiu paprasčiausiai neįsivaizduoja gyvenimo be manęs, o tai – ne visai tas pats. Tada pagalvojau apie mūsų aštuoniolikmetę dukterį Anę, išvykusią į Kamdeną atšvęsti brandos egzaminų pabaigos ir nieko nenučiuokiančią, ir prapliupau verkti. Ką aš čia *išdarinėju*?

Meilė, pastovumas, tvirta šeima – visa tai pažadėjau Anei, kai tik ji, neįtikėtina nuostabi, atsirado šiame pasaulyje. Nesisielojau dėl prarastos laisvės net tada, kai mano karjeros galimybės susitraukė kaip kašmyras karštame vandenyje. Nebegalėjau keliauti ar dirbti iki vėlumos. Jaučiausi išvargusi. Sustorėjo net pėdos. Nepaisant to, pirmą kartą gyvenime buvau giliai, nesuvokiamai laiminga. Mano prioritetai visiškai pasikeitė. Taigi, taip, privalėjau tapti nepralenkiamą mama. Tai buvo svarbiausia – duoti Anei viską, ką turėjau.

Dėl to dėjau visas pastangas, kad pamirščiau Lizą iš Žmogiskųjų išteklių skyriaus – ką tik perkopusią ketvirtą dešimtį

sruogelėmis dažytą blondinę, kuri išpylė savo negronį ant mano geriausios „Isabel Marant“ suknelės per Stivo biuro kalėdinį vakarėlį ir su kuria, esu penkiasdešimt penkais procentais tikra, jis žaidžia dvejetu teniso klube, taip pat kitus jo susižavėjimus. Nors nujaučiu tai pastaruosius keletą metų, niekada nepričiuopau jo nusikaltimo vietoje.

Jei vaikystėje išmoksti nustumti skaudulius gilyn (man tai buvo įvykiai miške, apie kuriuos paklausta mama sustodavo kaip įbesta ir nutaisydavo širdies priepuolį patiriančiojo veidą), vėliau gebi atsiriboti nuo nerimą keliančių dalykų. Ir saugoti paslaptis. Tik, pasirodo, paslaptys išnyra į paviršių kaip kandys spintoje – tūno, patyliukais graužia, kol vieną dieną imi ir pastebi skylutę.

Kai kiek anksčiau šią vasarą Anė baigė mokyklą, pajutau, kaip viduje kažkas netikėtai spragtelė tarytum perjungiamo dviračio pavara – iš pradžių pedalai atrodo laisvi ir atsipalaidavę, bet po akimirkos grandinė išsoka į vietą. Galvoje prabilo tylus balselis: „Tau keturiasdešimt šešeri. Jei neišeisi dabar, tai *kada*? Ar tikrai tokį pavyzdį nori rodyti Anei? Ji linkėtų tau laimės.“

Tačiau Anei atrodė kitaip.

– Nori pasakyti, kad visą šį laiką melavai? *Apsimetinėjai*? – iškošė, kai pranešiau naujieną su viltimi, jog Gwyneth žodžiai padės pateikti mūsų išsiskyrimą kaip „sąmoningą atsiporavimą“* (nors tai, tiesą sakant, tik vy-

* Minty turima amerikiečių aktorė Gwyneth Paltrow (g. 1972), kurios skyryboms su vyru apibūdinti pavartotas terminas *conscious uncoupling* prigijo žiniasklaidoje ir visuomenėje.

niojimas į vata). Neprisiverčiau iškloti jai apie Stivo romaną, nes tai – suaugusiųjų jovalas ir mane žeminantis reikalas, kitaip tariant, ženklas, kad jau seniai reikėjo skirtis, ir sykiu galutinė išsiskyrimo priežastis. Be to, negalėjau neigti, kad jis buvo neprilygstamas tėvas. Taigi, pasakiau:

– Mus vienija meilė tau, Ane. Tai – svarbiausia. – Tai buvo tiesa. Bet kai pamėginau ją apkabinti, dukra mane atstūmė.

– Kodėl manęs neįspėjai? Žinai ką, mama? Visą gyvenimą taip elgeisi: „Bla bla bla, viskas gerai, tik neklausinėk per daug.“

Krūptelėjau, nes pajutau užkliudžiusi šį tą daugiau, po odinę apmaudo veną, ėmusią pulsuoti kur kas seniau, nei mudu su Stivu nusprendėme skirtis.

– Žinok, visa tai – *sušikta nesąmonė*.

Kitą dieną Anė pabėgo į vasarnamį Devone, kur galėjo išsiverkti supratingai močiutei ant peties.

– Dabar ji drybso ant sofos, šlamščia mano naminius karamelinius ledus ir iš naujo žiūri serialą „Merginos“, – kiek vėliau tą vakarą telefonu nuramino mama. – Aišku, kad ji nepuoselėja tau neapykantos! Ką čia šneki, Silvi. Tu – pati nuostabiausia motina. Ji tiesiog sukrėsta. Jaučiasi apmulkinata. Užtruks, kol suvirškins. Mes visi užtruksime, – pridūrė, pakišdama man nedidelę užuominą.

Mat mamos taip pat neįspėjau. Mes abi pranešame slo-gias naujienas tik tada, kai nebelieka kitos išeities. Obuolys nuo obels netoli rieda.

– Tegul mėgaujasi vėjavaikiška vasara prie jūros. Gerai ja pasirūpinsiu, nesijaudink. Tik kas pasirūpins tavimi?

Nusijuokiau ir patikinau, kad pati gebu tai padaryti. Taip, tikrai. Atėjo laikas pagaliau išsiaiškinti, kuo dar, be žmonos, galiu būti.

– Kuo dar gali būti? – perklausė po minutės ar dviejų įtemptos tylos, tada paskubomis pakeitė temą.

Anė nesėdėjo rankų sudėjusi – netrukus įsitaisė padavėjos darbą ir vaikiną. Telefonu dažnai ir nelabai įtikinamai sako, kad ryšys trūkinėja, pažada paskambinti vėliau ir netesi žodžio. Paklausta apie širdies draugą, dėl kurio, pasak močiutės, yra „pametusi galvą“, tuoj pat baigia pokalbį, tarsi būčiau praradusi teisę į jos pasitikėjimą. Ar galiu su juo susipažinti? Tyla. Kada grįši į Londoną apžiūrėti mano naujo buto? „Greitai, – atsako ir slopina krizenimą, tarytum mįslingasis vaikinys klausytųsi mūsų pokalbio ir kvėpuotų jai į sprandą. – Turiu eit. Myliu tave. Aha, aš irgi, mam.“

Belieka tikėtis, kad jai smagu, svarstau, kai statau automobilį naujojoje gatvėje, jaukumu nė per nago juodymą neprilygstančioje senajai, ir traukiu iš bagažinės kartoninę dėžę. Pastate aidi nuo vasaros neatsiejami garsai: pro atdarus langus veržiasi audringi namie uždarytų vaikų riksmi, hip-hopo muzika, radijo transliacijos – „Įvartis!“ – ir gerkliniai vaidmenį repetuojančios operos solistės iš antro aukšto sriubavimai. Mane tingiai stebi šutvė gobtuvus užsimaukšlinusių paauglių, rymančių prie grafičiais išterliotos sienos ir pučiančių žolę. Neketinu leisti įbauginama, tad pasveikinu juos akinančia šypsena ir ryžtingai užlipu į ketvirtą aukštą, nešina paskutiniaisiais santuokinio gyvenimo likučiais.

Pasak nekilnojamojo turto agentų, šis kvartalas – „atsinaujinęs pramoninis“, nuomojamų ir nuosavų namų

mišinys su asfaltuotais šaligatviais ir į Grand Juniono kanalą išeinančiais balkonėliais. Dar besivystantis. Mano butas – du nedideli miegamieji, gražesnis paruoštas Anei ir kol kas nėkart nenaudotas – priklauso senai ir supratingai draugei Valei, kuri įprastai nuomodavo jį per „Airbnb“. Tai nepriekaištingas paveikslais nukabinėtų rausvų sienų, plačių, balkšvų grindlenčių, rankomis austų kilimų ir didžiulių, atsparių, žvilgančių augalų derinys. Svarbiausia – butą nuo senojo namo skiria tik kelios metro stotelės, tad Anė galės nesunkiai važinėti tarp manęs ir Stivo. Arba ne.

Numetu dėžę ant grindų ir gailiuosi, kad nėra nieko, kam galėčiau sušukti: „Užkaisk virdulį!“

Iš paskos nelyg katinas sekioja tylą. Įjungiu radiją, tada ištiesusi rankas ir atkraginusi galvą, kaip senuose prancūzų filmuose, atlapoju stiklines balkono duris. Vidun įsibrauna miestas – kanalo, dyzelino ir alaus kvapų prisigėrusi liepos pabaigos šutra. Atgręžiu veidą į saulę ir nusišypsau. Man pavyks.

Nors praėjo jau mėnuo, vaizdas iš balkono vis dar stebina, tarsi didelis ir pilkas Londonas būtų atvėręs man savo slaptą žaliuojančią širdį. Ji mačios spalvos, tikra užuoglauda miesto laumžirgiams, drugeliams ir paukščiams. Kita įdomi fauna – kiek vyresnis nei trisdešimties skrybėlėtas tipas, vakarais grojantis gitara ir dainuojantis (reikėtų pridurti, kad visai nesigėdija nepataikyti į taktą) savo baržos denyje. Dar vietinis garnys. Išstremta iš senųjų namų pajutau su tuo nuskursiu miesto paukščiu keistą bendrystę. Gal dėl to, kad jis komiškas, bet kur kas

išdidesnis nei koks cypsintis jauniklis, palaikiau jį savo neįprastos laisvės simboliu. Šįryt jo nematyti.

Atsiremiu į baliustradą, tamsūs plaukai garbanojasi nuo ore tvyrančios drėgmės, mintys lyg laikrodžio rodyklės nepaliaujamai veja viena kitą: darbo reikalai, anksčiausias padorus metas taurei vyno, Anė. Galvoje užgimsta vaizdiniai. Po paplūdimį žygiuojanti mama, užsibalnojusi ant pečių anūkėlę, į lipšną gyvūnėlį panaši Anė, susisukusi į kamuoliuką tarp sofos pagalvėlių ir apsikrovusi elektroniniais prietaisais, jos strazdanos – smulkučiai persimono griežinėliai, – kurių vizažisto teptukas neįmano atkartoti. Ilgiuosi tų strazdanų. Jos. Aiškiai, tarsi tai būtų nutikę vos prieš keletą valandų, prisimenu, koks jausmas buvo liesti jos pirmąjį dantį, glūdintį po ištinusia, raudona dantena ir pasiruošusį prasikalti.

Akies krašteliu regiu, kaip garnys, mano laisvės paukštis, nusklendžia žemyn ir pavirsta statula krantinėje. Nusišypsau. Staiga suzvimbia mobilusis. Neatpažįstu numerio ir nutariu, kad tai reklama, todėl įjungiu atsakiklį. Tačiau skambintojas neatlyžta.

– Klausau... Prašau? Taip, Silvi. Silvi Brum... Ką?

Užgniaužia gerklę. Garnys praskleidžia didžiulius sparnus, tačiau šie lieka išskėsti, nejudrūs ir sustingę, tarytum būtų persigalvojęs dėl skrydžio. Laikas sustoja. Žodis „nelaimė“ praryja tvankią Londono popietę. Užtenka vos vieno mosto, kad mano garnys atgytų ir pakiltų į orą.

Sudomino? Pirkite knygą
STIKLO NAMAI
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Tiesa gali sugriauti viską...
Šalia atokaus dvaro, tykiame miške randama naujagimė.

Haringtonų šeima ją priglaudžia, ir dvejonės netrukus virsta džiaugsmu. Neseniai išgyvenę siaubingą tragediją naujieji globėjai patiria, kad gražus kūdikėlis įkvepia jiems vilties, nušviečia tamsius ir dulkėtus nuošalaus namo užkaborius. Bijodami atkreipti policijos dėmesį, Haringtonai slepia mažylę ir mėgaujasi palaiminga vasara.

Bet po kelių dienų gretimame miške bus aptiktas kūnas, ir svajonės apie tobulą šeimą suduš lyg stiklas.

Po daugybės metų, siekiant atskleisti tiesą, reikės rinkti ją šukė po šukės...

„Stiklo namai“ – tai jaudinanti knyga apie šeimos paslaptis ir prierašumą, parodanti, kad galime atrasti save net tada, kai jaučiamės negrįžtamai paklydę.

*Nuostabi, romantiška,
įtraukianti
drama...*

RICHARD AND JUDY BOOK CLUB

Intriguojanti, sukrečianti istorija.

KATHERINE WEBB, RAŠYTOJA

